

Arrest

nr. 254 782 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van een Belgische.

1.2. Op 18 januari 2021 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [N.]
Voorna(a)m(en): [V.]
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

- Afwezigheidsattest Dr. [R.J.] dd. 22.10.2020, waaruit blijkt dat de referentiepersoon slechts deeltijds kan werken van 22.10.2020 tot 31.12.2020
- Één pagina van een arbeidscontract dd. 29.09.2020, opgesteld door mevr. [K.D.M.]
- Getuigschrift arbeidsongeschiktheid loontrekkende CM dd. 23.10.2020
- Attest OCMW Beveren waaruit blijkt dat de referentiepersoon huurtoelagen heeft ontvangen vanaf maart 2019 tot september 2020. Deze huurtoelagen kunnen niet aanzien worden als inkomsten, wel als hulp voor betrokkene en de referentiepersoon, gezien ze meer dan waarschijnlijk te weinig inkomsten hebben om hun huur te kunnen betalen.

Uit de voorgelegde documenten blijken geen inkomsten. Er wordt niks voorgelegd waaruit de eventuele ziekteuitkering moet blijken en/of de inkomsten uit de deeltijdse tewerkstelling.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verder legt betrokkene zelf ook nog loonfiches voor van BV Campo Verdo. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoe-gen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt

voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 omhet verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Schending van artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon, mevrouw [N.X.] niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De referentiepersoon is momenteel verplicht om deeltijds te werken. Omwille van medische redenen mag zij niet meer dan 18 uren/week werken. Een bewijs hiervan werd reeds voorgelegd. De referentiepersoon heeft een maagverkleining ondergaan en dient te revalideren. De operatie was noodzakelijk gezien haar gezondheidstoestand. Voordien heeft zij interim gewerkt, stage gelopen in een rusthuis in het kader van IBO en nadien is zij moeten thuisblijven omwille van Corona. Sedert september 2020 werkt zij voor een school en krijgt zij na een tewerkstelling van één jaar een contract van onbepaalde duur.

Afgezien van het inkomen waarover de referentiepersoon beschikt, dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker sedert 30.07.2020 voltijds werkt en over een inkomen beschikt van 1400 à 1600 euro per maand. In mei 2021 krijgt verzoeker een contract van onbepaalde duur. Verweerder ontkent niet dat verzoeker over een inkomen beschikt. Ze verwijst in de bestreden beslissing zelfs naar de loonfiches die verzoeker heeft voorgelegd. Echter is verweerder van mening dat hier geen rekening mee gehouden mag worden.

Dat deze motivering geenszins aanvaard kan worden.

De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

In een arrest van het Hof van Justitie heeft het Hof uitdrukkelijk geoordeeld dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen.¹ De bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg zijn aldus géén uitgesloten bestaansmiddelen.

Ook Uw Raad concludeerde reeds in het arrest nr: 163.344 dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vw ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoeker en referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Verweerder heeft de plicht om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Daarbij kan het eigen inkomen van verzoeker niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

In totaal verdienen verzoeker en zijn echtgenote meer dan 2000 euro per maand. Dat ligt ver boven het referentiebedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van het gezin.

Verzoeker en zijn echtgenote beschikken samen weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing stelt tevens dat de referentiepersoon vanaf maart 2019 tot september 2020 huurtoelagen heeft ontvangen en dat zij te weinig inkomsten heeft om haar huur te betalen. Echter dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert oktober 2020 tot op heden geen huurtoelage meer ontvangen heeft omdat het inkomen waarover zij en verzoeker beschikken meer dan 2000 euro bedraagt.

Van zodra een bepaald bedrag bereikt wordt kan er geen beroep meer gedaan worden op een huurtoelage.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

Wanneer verweerder van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoeker.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Er wordt, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, eveneens gemotiveerd omtrent de behoefteanalyse. Verzoeker toont niet aan dat de motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

2.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven van de bestreden beslissing worden verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht waarvan hij de schending eveneens opwerpt.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Het blijkt niet dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing dat, in zijn eerste lid, 1° en tweede lid, 1° het volgende bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]*

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoor-

delen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
[...]"

2.6. Verzoeker legt de situatie van zijn echtgenote uit. Meer bepaald verstrekt hij informatie waarom de Belgische referentiepersoon momenteel is verplicht deeltijds te werken. Hiermee brengt hij de bestreden beslissing echter niet aan het wankelen waar hierin de documenten worden opgesomd die verzoeker heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en wordt vastgesteld dat uit de voorgelegde documenten *"geen inkomsten"* blijken van de Belgische referentiepersoon. De bestreden beslissing specificeert hierbij: *"Er wordt niks voorgelegd waaruit de eventuele ziekteuitkering moet blijken en/of de inkomsten uit de deeltijdse tewerkstelling."* Voorts stelt verzoeker zelf in het verzoekschrift dat de referentiepersoon sedert oktober 2020 *"tot op heden"* geen huurtoelages meer ontvangt, zodat deze ook niet kunnen gelden als inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

2.7. Voor wat betreft de loonfiches die verzoekers heeft overgemaakt ten bewijze van zijn eigen tewerkstelling stelt de bestreden beslissing: *"Verder legt betrokkene zelf ook nog loonfiches voor van BV Campo Verdo. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)."*

2.8. Verzoekers verwijzing naar de *"Verblijfswet"* en de voorbereidende werken en zijn stelling dat ze geen vereiste stellen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, kan geen afbreuk doen aan de voormelde beoordeling. Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf. Dit geldt in het bijzonder gelet op het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof, waarin werd gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *"de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet [schendt], in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn."*

2.9. Verzoekers verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 (nr. C-408/03) kan evenmin afbreuk doen aan de gedane beoordeling. Hierin heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat België, door bij de toepassing van de richtlijn 90/364 op de onderdanen van een lidstaat die aanspraak maken op rechten die voortvloeien uit die richtlijn en uit artikel 18 EG, de inkomsten van een in de lidstaat van ontvangst wonende levensgezel buiten beschouwing te laten wanneer niet voor de notaris een overeenkomst met een bijstandsclausule is gesloten, de krachtens voornoemd artikel 18 EG en voornoemde richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen. Echter is verzoekers echtgenote een zogenaamde sedentaire Belg en dus kan verzoeker zich sedert de loskoppeling van het verblijfsregime van Belgen en hun familieleden van het verblijfsregime van Unieburgers en hun familieleden door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, niet meer beroepen op bepalingen van een richtlijn die burgers van de Unie en hun familieleden betreffen en de interpretatie ervan door het Hof van Justitie.

2.10. Evenmin kan verzoeker zich dienstig beroepen op rechtspraak van de Raad die dateert van voor het bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof.

2.11. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.12. Het houdt in dat de verwerende partij een behoefteanalyse moet maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

2.13. Echter stelt de bestreden beslissing vast dat er *"geen inkomsten"* voorliggen van de Belgische onderdaan. In dit geval dient er derhalve geen behoefteanalyse te geschieden. Verzoeker ziet het anders en is van oordeel dat verweerder de plicht had om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij het eigen inkomen van verzoeker niet kan worden genegeerd, doch deze eigen visie volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn conclusie dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden in het licht van artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA